

17. évközi vasárnap

Bevezetés

A mai evangéliumi szakasz hatalmas éhezõ tömeg csodás módon történõ táplálását, jóllakatását írja le. De tudjuk-e mi, hogy mi is az éhínség? Nem az étkezések elõtti jó étvágy éhsége, hanem az az éhség, amely kínoz és gyötör?

Közülünk legfeljebb azok, akik már éltek a háború alatti és utáni években, vagy fogságban és börtönökben voltak. Ha nem is tapasztaltuk meg, ébresszük fel lelkünkben az éhezõk iránti szolidaritásunkat, és amit tudunk, tegyük is meg értük.

Kirié litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg az éhezõk iránti közömbösségünket. Uram, irgalmazz

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy sokan közömbösségük igazolását látják e szavaidban: Szegények mindenkor lesznek veletek. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Tudatosítsd bennünk, hogy mikor éhezõknek ételt adunk, Veled teszünk jót. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Minden ember számára, aki vállalkozik a tanításra, öröme van a hallgatók, a tanulók befogadó magatartása. Jézus hallgatóinak eme magatartása örömmel töltötte el isteni szívét, és méltán nevezte boldogoknak a tanítását hallgatókat és azok megtartóit. Ezzel „érdemelte ki” a köréje sereglett nagy tömeg, hogy gondoskodják testi táplálásáról is.

Jól tudjuk az éhség állandó kísérõje az emberiség életének. Az

ENSZ népesedési alapja által közzétett adatok szerint jóval több, mint 1 milliárd ember él abszolút szegénységben és éheznek betű szerint vett értelemben.

A minap olvastam, hogy a Caritas Internationalis kommunikációs igazgatója, Ryan Worms felhívta a katolikusok figyelmét az afrikai Száhel-övezet súlyos helyzetére, ahol 18 millió ember él a közvetlen éhhalál küszöbén és 100-ával halnak meg naponta.

Néha a képernyõn láttatnak olyan képeket, amelyeknek az a feladatuk, hogy szánalmat ébresszenek bennünk. Bemutatnak olyan képet, amelyen egy üres konzerv-doboz mellett, ül egy sovány és kiéhezett afrikai nõ, mellette ott fekszik a porban meztelenül pókhasú, csonttá és bórré soványodott gyermeke és a nézõre bízva a TV, hogy döntse el, él-e még, avagy halott már az anya gyermeke.

Mi mindezt tehetetlenül, s ami fájóbb, lassan már közömbösen vesszük tudomásul. Mert „Hannibal ante portas”. Mert az uzorakamatot szedõ pénzvilág, úgy játszik velünk, mint macska az egérrel. Ezért nõ környezetünkben is a szegények száma, sõt az éhezõké is. Nem tudunk ellene mit tenni. Mindig csak azt kell figyelni, mivel fognak még zsarolni. Egyáltalán akarnak e meggyezést? Akarnak e jólétet, vagy csak nyomort? Idézőjelben: folyamatos megszorítást”. Akarnak-e éhínséget megszüntetni, kenyeret, szaporítani, vagy csak adósságot akarnak szaporítani, családoktól, gyermekektõl támogatást megvonatni.

Sajnos ilyen a mi világunk! Mennyire hiányoznak az apostolok-hoz hasonló, másokkal szolidáris emberek. Oh, mennyire hiányzik az 5 kenyert és 2 halat odaajándékozó fiatal fiú. Oh, milyen örömmel tekinthetett Jézus arra a fiúra, aki hajlandónak mutatkozott a magával hozott szerény ennivalóját oda ajándékozni Jézusnak. Oh, milyen örömmel tekintene ránk is, ha az evangéliumi ifjúhoz hasonlóan cselekednénk és odaadnánk mindenünket azoknak, akikkel Jézus azonosította önmagát.

Hála Istennek, azért vannak még ilyenek emberek is. Nemcsak Teréz Anya nővérei, a Máltai Szeretet Szolgálat munkatársai, hanem e templomba járó sok jó hívő is. Ők a kisebbségi helyzetű többség, amelyekből még nem tudták kioltani a keresztény szellemiséget, a keresztény lelkületet, ez a kisebbség, amelyeknek miként a múltban, úgy ma sincs sajtója. Üdvöztünk példáját követve mégis ez a kisebbség segíti a nálánál szegényebbeket. Ha egyre többet hallhatnának róluk az emberek, a keresztények követésre méltó cselekedeteiről, és ha ez által egyre többen ismernék meg magát a jézusi tanítást, valósítanák meg a szeretet parancsát, akkor egyre kevesebb éhező és rászoruló ember élne e világban.

A hívő ember a mai evangéliumban hallott csodával kapcsolatban sem azt kérdezi, hogy „hogyan történt?”, vagy "hogyan történhetett?", hanem a történet mondanivalóját keresi. És ennek egyik mondanivalóját így fogalmazhatjuk meg. Az a tény, hogy a kevésből, (5 kenyérből) so-

kan, (5000-en) jól-laktak és még maradt is (12 kosár) úgy tűnik, azt jelenti: az önzetlen szeretet kész megosztani a magáét, a keveset is másokkal. És ahol ez az önzetlen szeretet uralkodik, ott bőségesen jut, sőt még marad is!"

A hívő ember, az evangélium mondanivalójában észreveszi azt is, hogy van olyan éhség is, amelyet étellel és itallal nem lehet csillapítani, hogy van lelki éhség is.

Az evangéliumi elbeszélés hallgatva erre fel sem figyelünk. Pedig ez a lelki éhség, a Jézus tanítása iránti éhség vitte az embereket Jézus közelébe. Előbb volt a lelki éhség csillapítása, mint a testi éhségé. A kenyér és a hal megsaporítása.

Miként a testi éhség, úgy a lelki éhség is kísérelje minden emberi életnek. Az ember éhezi az igazságot is, hazug világunkban sokkal jobban, mint máskor. Éhezi az igazságosságot is a felhalmozódott szociális igazságtalanságok megtapasztalásakor. S éhezi a belső békét is békétlen világunkban, s éhezi a szeretetet is, gyűlölködő világunkban.

És Jézus, miként a Genézreti tó partján a köréje sereglett hatalmas tömeget, a lelkileg éhezőket hallgatta, tanítgatta, s táplálta, lelki éhségüket csillapító tanításával, úgy táplálja minden kor, napjaink lelkileg éhezőit is, bennünket is. És ez a mi vigaszunk, ez a mi erősségünk a sokféle éhséggel küszködő világunkban.

Ámen

F. F.